

[Glistrup]

partiet, for at være nogle tyveknægte. Sjældent har vi oplevet en så klar afsløring af sandheden i det gamle ordsprog »Tyv tror, hver mand stjæler« som det, vi oplever her i dag. For hvad er det, man foretager med disse opkrævninger? Det er rent og skært tyveri fra befolkningen og et tyveri, om hvilket man ved, at det ikke hjælper et hak. Det har vi erfaring for fra de snesevis af buketter, moms, oms og august- og septemberforlig, vi har været igennem. Det, man vedtager, nytter ikke noget som helst, men man får nogle flere penge at smide om sig med fra skatteyderne. Det er det eneste formål med og den eneste virkning af det, der sker her.

Enhver, der har levet i Danmark, ved, at vejen til at løse disse problemer er den stik modsatte af den, man slår ind på. Der er kun én mulighed for, at vi kan klare vore vanskeligheder, og det er, at vi får produceret tilstrækkelig mange varer til både at klare vores udenlandsgæld og at kunne holde levestandarden her i landet. Og det at producere nogle flere varer forudsætter, at trykket på produktionslivet lettes og ikke, som regeringen her vil gøre det, øges på grund af et stadig øget skattetryk og stadig øget restriktionstryk. Derfor er de af fremskridtspartiet fremsatte snesevis af forslag, som punkt for punkt præcist viser vejen til at klare dette lands problemer, dem, vi fremover må søge trøst og hjælp hos. Det er den eneste måde at komme ud af den onde cirkel på, som kulminerer i dag.

Det tør nok siges, at de vælgere, der i februar 1977 stemte for et ståsted i en splittet tid hos socialdemokratiet eller for en fast borgerlig linje mod socialdemokratiet ved at stemme på partiet venstre, i dag må sige, at de er skuffede og besvegne. Men desværre kan man først lave det om, når vi kommer til næste valgdag, men så er det også rart at vide, at der er et alternativ, et alternativ fra fremskridtspartiets side, som ganske klart præciserer over for folk, at de kan få en forøget levestandard, hvis vel at mærke staten sætter tæring efter næring.

De 4 mia kr., som man snakker om her i forbindelse med disse afgifter, svarer til et par procent af statens og kommunernes udgifter. Er der nogen, der kan være i tvivl om, at disse beløb kunne meget vel være sparet på minister Lise Østergaards budget, på kulturministerens budget og på hele det svul-

mende administrationsapparat, som man kører med her i landet, rådhusbyggerier og udvidelse i ministerier, særpenioner til dem, der arbejder inden for det offentlige osv. Det er ganske åbenbart, at havde man haft handlekraft og det fornødne mod hos landets to andre store partier, den samme indsigt og den samme vilje til at gøre noget til fordel for menigmand, som fremskridtspartiet har demonstreret gennem sine forslag, var vi ikke kommet i denne katastrofesituation, så havde vi ikke gjort ulykkerne værre på den måde, som regeringen er indstillet på at gøre i sin nærsynethed med de lovforslag, som regeringen nu gerne vil have fremmet til endelig afgørelse her i folketinget.

Regeringen påberåber sig i tide og utide, at det, man foretager sig, sker af hensyn til beskæftigelsen, af hensyn til de sociale kår her i landet. Men det er jo ganske åbenbart, at det, man nu foretager sig, i meget, meget uhyggelig grad vender den tunge ende nedad. Det er noget, som i ganske uhyggelig grad rammer den, der har 15-20 km kørsel til sit arbejde, den, der har en bolig, som det koster ekstra at opvarme, fordi det er en dårlig bolig, den pensionist, som ikke får nogen som helst kompensation, fordi der ikke er råd til det på de ødsle- og frådsebudgetter, som man kører med både over finansloven og til en vis grad også ude i kommunerne, men for kommunernes vedkommende er det i kraft af, at man er tvunget til det ved disse vedtagelser her i dette folketing, hvor man hele tiden tror, at man er verdensmester i bare at kunne forøge og forøge udgifterne.

Det må på et eller andet tidspunkt gå op for befolkningen, at man må stemme på de partier, som kan indse, at man ikke kan plukke pengene ned af træerne, og at de samme penge ikke kan bruges to gange. Skal vi udbygge vort pensionsvæsen, som fremskridtspartiet vil, skal vi udbygge vort sygehushæsen, som fremskridtspartiet vil, er vejen ikke den, som regeringen nu har forelagt for folketinget med det, man nu får til afgørelse. Så sent som i nat har regeringen siddet og forhandlet sig til rette om, at specielt amterne, altså de, der står for sygehusene her i landet, særlig skal nedskære. Det er en urimelig fordeling, regeringen vil foretage af de offentlige udgifter. Det er ganske åbenbart, at det er en regering og en ledelse, der er kørt træet.